

СИСТЕМА ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕЛЕКТРОЕНЕРГЕТИЧНОГО СЕКТОРУ В УКРАЇНІ: ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ

У статті досліджено засади формування та функціонування системи державного регулювання електроенергетичного сектору в Україні. Ця система відрізняється суб'єкт-об'єктним складом, який функціонує на декількох рівнях. При формуванні генеруючих компаній теплових електростанцій урахувалася їх технічний стан, територіальне знаходження, що теоретично дозволило створити рівні умови для їх конкурентної роботи. Проте практика показала, що об'єднання крупних теплових електростанцій у компанії (по принципу чотири електростанції в кожній компанії) створило умови, як до сумнівної приватизації окремих теплових електростанцій і виділення їх в окрему компанію, так і до створення умов монополізації виробництва електричної енергії на теплових електростанціях компаній, шляхом приватизації їх одним суб'єктом. Методи державного управління, якими здійснювалися ці перетворення, були суто адміністративно-командними, оскільки всі підприємства електроенергетики були державною власністю. Разом із тим, це дозволило провести акціонування реорганізованих підприємств та створити умови для їх приватизації. У статті зазначено, що, виходячи з економічного стану, для забезпечення споживачів електричною енергією на базі низьковольтних (локальних та місцевих мереж, напругою менше 220 кВт) були створені державні акціонерні енергопостачальні компанії за територіальною ознакою. Зазначено що, розподіл електричної енергії не був відділений від постачання електричної енергії, що в подальшому призвело до виникнення на одній території декількох енергопостачальних компаній через приватизацію непідконтрольних локальних мереж, які знаходилися на балансі підприємств інших галузей промисловості (наприклад, вугільної та металургійної), або через відчуження за борги мереж, що входили до складу регіональної енергопостачальної компанії. Крім того, визначено методичний інструментарій, що зумовлює рух системи державного регулювання електроенергетичного сектору. Показано що в умовах розвинутого ринку електричної енергії адміністративно-командні методи управління можна застосувати фактично тільки до державних компаній, зокрема НЕК «Укренерго» у частині виділення системного оператора та корпоратизації підприємства, яке буде здійснювати передачу електричної енергії магістральними та міждержавними мережами. Для акціонованих та приватизованих компаній «державне управління» щодо переходу до нової моделі ринку можливо тільки при запровадженні регуляторних методів управління, що потребує оновлення нормативно-правової бази регулювання суб'єктів, які будуть працювати за новою моделлю ринку електричної енергії установлені позитивні практики та можливі перспективи розвитку та модернізації системи державного регулювання цього сектору крізь призму організаційно-правового забезпечення.

Ключові слова: державне регулювання; система; принципи; суб'єкти; методи; електроенергетичний сектор.

Постановка проблеми. Електроенергетичний комплекс України є високо розвинутою структурою, яка включає підприємства з виробництва електричної енергії, її передачі, розподілу та постачання. Зважаючи на те, що більшість підприємств у галузі є приватними, постає питання щодо визначення ролі держави в їхньому управлінні та розвитку для забезпечення стабільного електропостачання, надійної

роботи єдиної енергетичної системи в ринкових умовах. Крім того, актуальним є здійснення дослідження як держава, використовуючи ефективну регуляторну політику, може впливати на управління електроенергетикою країни та залучення інвестицій в умовах діючого оптового ринку електричної енергії, а також повномасштабного ринку цієї енергії і на перехідних етапах до нього.

Аналіз останніх наукових досліджень. У дисертаційних роботах і наукових публікаціях О. Битяка, А. Дегтяра, Д. Дрожжина, О. Губрієнко, В. Кальченко, Н. Кузьминчук, С. Майстра, Н. Петрової, Б. Слупського, І. Франчук, В. Шведун та ін. відображені результати досліджень правових, організаційних, економічних, інформаційно-технічних та інших засад, напрямків і засобів державного управління (регулювання) електроенергетичною галуззю із використанням різноманітних підходів. Попри це, урахувавши сучасний стан функціонування галузей, секторів та ланок економіки держави, у науково-практичній і науково-теоретичній площині зберігається актуальність та значний інтерес до системної характеристики особливостей, механізмів і шляхів удосконалення державного регулювання електроенергетичної галузі.

Отже, метою статті є визначення системи державного регулювання розвитком електроенергетичного сектора, зокрема її елементів з позиції функціональності, методичності та наявного організаційно-правового забезпечення модернізації цієї системи.

Результати. Протягом тривалого періоду електроенергетична галузь України перебуває в стані перебудови щодо запровадження повномасштабних ринкових відносин. При цьому, слід відзначити, що найбільш значні структурні зміни в галузі, як показав їх аналіз, припадають на періоди економічних та соціальних криз в суспільстві. Так, починаючи з 1991 року за ініціативою комісії Верховної Ради України з питань базових галузей промисловості та економічної реформи, Розпорядженням Президента України від 11.03.1992 р. «Про розвиток базових галузей промисловості в Україні» [8] передбачалась розробка цільової комплексної програми модернізації та розвитку паливно-енергетичного комплексу з вирішенням питань приватизації та переходу к ринковим відносинам підприємств електроенергетики. Державне управління цим процесом здійснювало міністерство енергетики (зараз – Міністерство енергетики та вугільної промисловості (Міненерговугілля)). До організаційно-структурних змін у галузі існувала система державного управління на двох рівнях, а саме: верхній рівень – Міненерго, та нижній – виробничі енергетичні об'єднання (далі – ВЕО), асоціація ГЕС, атомні електростанції, підпорядковані Міненерго та Держкоматому.

ВЕО включали теплові електростанції, магістральні та розподільчі мережі, а також постачання електричної енергії споживачам, тобто фактично були вертикально інтегрованими компаніями. Для підвищення ефективної роботи електроенергетичного комплексу необхідно було провести розділення функцій виробництва, передачі та постачання електричної енергії, що стало основним завданням Міненерго в реструктуризації галузі.

З восьми діючих ВЕО, сформованих по територіальному принципу, були відповідно виділені за наказом Міненерго теплові електростанції, які згодом об'єднали в генеруючі компанії, високовольтні мережі та низьковольтні мережі. При формуванні генеруючих компаній теплових електростанцій урахувувався їх технічний стан, територіальне

знаходження, що теоретично дозволило створити рівні умови для їх конкурентної роботи. Проте практика показала, що об'єднання крупних теплових електростанцій у компанії (по принципу чотири електростанції в кожній компанії) створило умови, як до сумнівної приватизації окремих теплових електростанцій і виділення їх в окрему компанію, так і до створення умов монополізації виробництва електричної енергії на теплових електростанціях компаній, шляхом приватизації їх одним суб'єктом. Методи державного управління, якими здійснювалися ці перетворення, були суто адміністративно-командними, оскільки всі підприємства електроенергетики були державною власністю. Разом із тим, це дозволило провести акціонування реорганізованих підприємств та створити умови для їх приватизації.

Варто зазначити, що, виходячи з економічного стану, для забезпечення споживачів електричною енергією на базі низьковольтних (локальних та місцевих мереж, напругою менше 220 кВт) були створені державні акціонерні енергопостачальні компанії за територіальною ознакою. Власне кажучи, розподіл електричної енергії не був відділений від постачання електричної енергії, що в подальшому призвело до виникнення на одній території декількох енергопостачальних компаній через приватизацію непідконтрольних локальних мереж, які знаходилися на балансі підприємств інших галузей промисловості (наприклад, вугільної та металургійної), або через відчуження за борги мереж, що входили до складу регіональної енергопостачальної компанії.

Виділення в умовах економічної кризи 90-х років високовольтних мереж в окреме підприємство ДЕК «Укрелектропередача» призвело до значних проблем щодо координування робіт із розвитку та експлуатації магістральних і міждержавних мереж, ускладненню управління підприємств електроенергетичної галузі. Для забезпечення вдосконалення оперативнотехнологічного управління об'єднанню енергетичною системою України наказом Міненерго України від 15.04.1998 р. № 54 було створено державне підприємство «Національна енергетична компанія «Укренерго» шляхом об'єднання Національного диспетчерського центру України та Державної електричної компанії «Укрелектропередача» [1].

Отже, Міненерго, використовуючи адміністративно-командні методи державного управління, змогло, з одного боку, провести реформування електроенергетичної галузі в напрямку структурної перебудови і створення умов для запровадження ринкових відносин у галузі, а з другого боку, керуючись складним становищем, що склалося, певним чином призупинило розвиток ринкових відносин щодо передачі та постачання електричної енергії. З прийняттям від 16.10.1997 р. № 575/97-ВР Закону України «Про електроенергетику» [4], який обумовив роботу та функціонування підприємств галузі в ринкових умовах, створення підприємства ДП «Енергоринок», як єдиного оптового покупця-продавця електричної енергії, розпочався процес поступового переходу від адміністративно-командних методів державного управління до регуляторних.

Особливо перехід до регуляторних методів посилюється з проведенням приватизації генеруючих компаній ТЕС та енергопостачальних компаній. Фактично наразі Міненерговугілля не має важелів державного управління та адміністративного впливу на діяльність приватизованих генеруючих компаній теплових електростанцій, енергопостачальних компаній та інших підприємств електроенергетики, які є приватними. Сьогодні основною функцією державного управління Міненерговугілля є забезпеченням стійкої роботи єдиної енергетичної системи країни й імплементація актів Європейського Союзу, в яких ураховані базові принципи європейського законодавства в енергетичній галузі, шляхом розроблення законодавчих та нормативно-правових актів для забезпечення виконання Договору про заснування Енергетичного Співтовариства, ратифікованого Законом України від 15.12.2010 р. № 2787-VI (далі – Договір Енергетичного Співтовариства) [7].

Зважаючи на другий і третій пакети Енергетичного Співтовариства, в Україні прийнято Закон України «Про засади функціонування ринку електричної енергії України» від 24.10.2013 р. № 663-VII, яким запроваджується повномасштабний ринок електричної енергії і змінюються взаємовідносини між суб'єктами діючого оптового ринку електричної енергії [5]. Державне управління, а, відтак, реалізація норм цього Закону [там само, розділ VI «Прикінцеві та перехідні положення»] покладено на Міненерговугілля через розроблення законодавчих та нормативно-правових актів, адже це міністерство – орган, що має право законодавчої ініціативи, і який відповідає за проведення ефективної стратегії розвитку та стабільної роботи енергетичної галузі.

З огляду на те, що в ринкових умовах адміністративно-командні методи державного управління недостатньо ефективні при реструктуризації електроенергетичної галузі та переході до ринкових відносин, виникла потреба в органі, який буде управляти діями суб'єктів на оптовому ринку електричної енергії при купівлі-продажу ними електричної енергії, а також передачі, розподілу та постачанні її споживачам. Тому Указом Президента України від 08.12.1994 р. № 738/94 [6] була створена Національна комісія з питань регулювання електроенергетики (зараз – Національна комісія, що здійснює державне регулювання в сферах енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП)). Серед основних державних функцій вказаної комісії варто виокремити регулювання діяльності суб'єктів електроенергетики при купівлі-продажу електричної енергії на оптовому ринку, а також забезпечення ефективного постачання електричної енергії споживачам, у т. ч. населенню, за прийнятними цінами, виходячи з економічно обґрунтованих витрат. Регуляторні методи державного управління відрізняються від адміністративно-командних своєю причинно-наслідковістю і спрямованістю, окрім цього, їхнє підґрунтя становлять також засоби впливу (правові, економічні й організаційні). Підтвердженням вказаного є те, що регуляторні методи державного управління не базуються на «миттєвій доцільності», а передбачають створення

рівного доступу та забезпечення конкурентних умов роботи на оптовому ринку електричної енергії, захисту прав споживачів, обмеженню монопольного становища суб'єктів при купівлі-продажу електричної енергії.

НКРЕКП здійснює державне регулювання суб'єктів, що працюють в оптовому ринку електричної енергії (ОРЕ) за допомогою таких методів впливу:

- *шляхом ліцензування діяльності з виробництва електричної енергії, передачі електричної енергії магістральними мережами, передачі електричної енергії розподільчими мережами, поставки електричної енергії по регульованому тарифу, поставки електричної енергії по нерегульованому тарифу, оптового постачання;*

- *тарифо- та ціноутворення, зокрема встановлення тарифів для окремих виробників, які мають монопольне становище на ОРЕ (НАЕК «Енергоатом»), або не можуть працювати на ньому за ринковими правилами через специфіку свого виробництва (ГЕС, ТЕЦ, відновлювані джерела енергії);*

- *установлення тарифів на монопольні види діяльності з передачі електричної енергії магістральними мережами, з передачі електричної енергії розподільчими мережами, з постачання електричної енергії за регульованим тарифом;*

- *установлення єдиних тарифів для споживачів та диференційованих за періодами часу та тарифів для населення;*

- *розробки нормативних актів щодо діяльності суб'єктів на ОРЕ (погодження внесення змін до Правил ОРЕ, недопущення застосування ринкової влади окремими суб'єктами, що працюють на ОРЕ, інвестиційні програми тощо).*

Слід підкреслити, що на сьогодні НКРЕКП регулює не тільки взаємовідносини у виробництві, передачі та постачанні електричної енергії, як це було визначено при проведенні структурної перебудови в 90-х роках в електроенергетиці, а також включає державне регулювання діяльності суб'єктів господарювання, що провадять діяльність на суміжних ринках, у сферах теплостачання, централізованого водопостачання та водовідведення, на ринках газу (природного та газу іншого походження), нафти та нафтопродуктів, а також перероблення та захоронення побутових відходів.

Відповідно до Положення про Національну комісію, яка здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, що (затверджено Указом Президента України від 10.09.2014 р. № 715/2014) основними завданнями діяльності НКРЕКП, окрім державного регулювання природних монополій та діяльності на суміжних ринках, є такі: 1) збалансування інтересів суб'єктів господарювання, споживачів і держави; 2) сприяння розвитку конкуренції у сферах виробництва і постачання електричної та теплової енергії, на ринку природного газу, а також перероблення побутових відходів; 3) забезпечення проведення цінової і тарифної політики, впровадження стимулюючих методів регулювання цін; 4) захист прав споживачів; 5) обмеження впливу суб'єктів природних монополій на державну політику та

сприяння конкуренції на суміжних ринках з метою забезпечення ефективного функціонування відповідних галузей тощо [2].

Державне регулювання діяльності зазначеними методами суб'єктів, що працюють на ОРЕ здійснюється правовими засобами – через розробку та затвердження відповідних нормативно-нормативних актів (Постанов НКРЕКП). Їх виконання є обов'язковим для всіх суб'єктів, що отримали ліцензію й стали членами ОРЕ, зокрема: 1) інструкція про порядок видачі ліцензій на право провадження господарської діяльності у сферах електроенергетики та тепlopостачання; 2) умови та правила провадження ліцензованої діяльності; 3) порядки (методики) формування цін і тарифів на товари (послуги), що виробляються (надаються) суб'єктами що провадять діяльність у сфері електроенергетики; 4) правила користування електричною енергією; 5) порядок формування інвестиційних програм; 6) правила приєднання електроустановок до електричних мереж і методика розрахунку плати за таке приєднання тощо .

Значне нормативно-правове забезпечення, яке розробляє та затверджує НКРЕКП за час свого функціонування, зробило можливим розвиток ринкових відносин на ОРЕ та перехід до повномасштабного ринку двосторонніх договорів і ринку «на перспективу», балансуючого, що відповідає третьому пакету Енергетичного Співтовариства через реалізацію Закону України «Про засади функціонування ринку електричної енергії України» (далі – Закон) [5]. Основну роль у запровадженні даного Закону будуть мати регуляторні методи державного управління, які в умовах наявної економічної кризи повинні забезпечити розв'язання проблеми боргів, відокремлення видів діяльності з передачі та постачання електричної енергії, відокремлення системного оператора від оператора передачі магістральними мережами тощо. Крім того, слід забезпечити ефективну роботу державних компаній та інших суб'єктів, що будуть працювати на ринку електричної енергії і які будуть учасниками Фонду врегулювання вартісного дисбалансу щодо беззбитковості їх роботи. В умовах розвиненого ринку електричної енергії адміністративно-командні методи управління можна застосувати фактично

тільки до державних компаній, зокрема НЕК «Укренерго» у частині виділення системного оператора та корпоратизації підприємства, яке буде здійснювати передачу електричної енергії магістральними та міждержавними мережами. Для акціонованих та приватизованих компаній «державне управління» щодо переходу до нової моделі ринку можливо тільки при запровадженні регуляторних методів управління, що потребує оновлення нормативно-правової бази регулювання суб'єктів, які будуть працювати за новою моделлю ринку електричної енергії, а також усунення негативних факторів, наприклад, перехресного субсидування одних споживачів за рахунок інших (дотаційні сертифікати). Для вирішення цієї проблеми НКРЕКП постановами від 26.02.2015 р. № 220 [3] запроваджено поступове доведення тарифів на споживання електричної енергії, що відпускається населенню, до економічно обґрунтованого рівня, що дасть можливість при запровадженні повномасштабного ринку електричної енергії скасувати перехресне субсидування при купівлі-продажу електричної енергії.

Висновки. Аналіз теоретичних і організаційно-правових засад дозволяє констатувати, що підґрунтя формування та функціонування системи державного регулювання електроенергетичного сектора становлять принципи конкурентності, ефективності, обґрунтованості, науковості, послідовності, транспарентності, інноваційності тощо. Визначено методичний інструментарій, відповідно до якого відбувається розвиток аналізованої системи та державне регулювання електроенергетичного сектора. З огляду на загальну концепцію державного управління вважаємо, що підставою поділу методів державного регулювання ринку електричної енергії є мета, характер і засоби здійснюваного впливу. Наголошується, що зазначені методи державного управління ринком електричної енергії разом з адміністративно-командними повинні бути направлені на розвиток ринкових відносин і забезпечення стабільної й ефективної роботи суб'єктів галузі щодо надійного постачання електричної енергії споживачам.

ЛІТЕРАТУРА

1. Губрієнко О. М. Організаційно-правові засади державного управління в галузі електроенергетики в Україні : автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07 / О. М. Губрієнко ; Нац. акад. держ. податк. служби України. – Ірпінь, 2006. – 20 с.
2. Положення про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг [Електронний ресурс]: Указ Президента України від 10.09.2014 р. № 715/2014. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/715/2014>.
3. Про встановлення тарифів на електроенергію, що відпускається населенню [Електронний ресурс]: Постанова Національної комісії, яка здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, від 26.02.2015 р. № 220. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0231-15>.
4. Про електроенергетику [Електронний ресурс]: Закон України від 16.10.1997 р. № 575/97-ВР. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/575/97-%D0%B2%D1%80>.
5. Про засади функціонування ринку електричної енергії [Електронний ресурс]: Закон України від 24.10.2013 р. № 663-VII. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/663-18>.
6. Про Національну комісію з питань регулювання електроенергетики [Електронний ресурс]: Указ Президента України від 08.12.1994 р. № 738/94. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/738/94>.
7. Про ратифікацію Протоколу про приєднання України до Договору про заснування Енергетичного Співтовариства [Електронний ресурс]: Закон України від 15.12.2010 р. № 2787-VI. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2787-17>.

8. Про розвиток базових галузей промисловості в Україні [Електронний ресурс] : Розпорядження Президента України від 11.03.1992 р. № 40/92-рп. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/40/92-%D1%80%D0%BF>.

В. А. Евдокимов,

Национальный университет гражданской защиты Украины, г. Харьков, Украина

СИСТЕМА ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ЭЛЕКТРОЭНЕРГЕТИЧЕСКОГО СЕКТОРА В УКРАИНЕ: ОСОБЕННОСТИ ФОРМИРОВАНИЯ И ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ

В статье исследованы принципы формирования и функционирования системы государственного регулирования электроэнергетического сектора в Украине. Эта система отличается субъект-объектным составом, который функционирует на нескольких уровнях. При формировании генерирующих компаний тепловых электростанций учитывался их техническое состояние, территориальное нахождение, что теоретически позволило создать равные условия для их конкурентной работы. Однако практика показала, что объединение крупных тепловых электростанций в компании (по принципу четыре электростанции в каждой компании) создало условия, как к сомнительной приватизации отдельных тепловых электростанций и выделение их в отдельную компанию, так и к созданию условий монополизации производства электрической энергии на тепловых электростанциях компаний, путем приватизации их одним субъектом. Методы государственного управления, которыми осуществлялись эти преобразования, были чисто административно-командными, поскольку все предприятия электроэнергетики были государственной собственностью. Вместе с тем, это позволило провести акционирование реорганизованных предприятий и создать условия для их приватизации. В статье указано, что, исходя из экономического состояния, для обеспечения потребителей электрической энергией на базе низковольтных (локальных и местных сетей, напряжением менее 220 кВт) были созданы государственные акционерные энергоснабжающие компании по территориальному признаку. Отмечено что, распределение электрической энергии не было отделено от поставки электрической энергии, что в дальнейшем привело к возникновению на одной территории нескольких энергоснабжающих компаний через приватизацию неподконтрольных локальных сетей, находившихся на балансе предприятий других отраслей промышленности (например, угольной и металлургической), либо через отчуждения за долги сетей, входивших в состав региональной энергоснабжающей компании. Кроме того, определен методический инструментарий, который приводит движение системы государственного регулирования электроэнергетического сектора. Показано что в условиях развитого рынка электрической энергии административно-командные методы управления можно применить фактически только к государственным компаниям, в частности НЭК «Укрэнерго» в части выделения системного оператора и корпоратизации предприятия, будет осуществлять передачу электрической энергии магистральными и межгосударственными сетями. Для акционированных и приватизированных компаний «государственное управление» по переходу к новой модели рынка возможно только при внедрении регуляторных методов управления, нуждается в обновлении нормативно-правовой базы регулирования субъектов, будут работать по новой модели рынка электрической энергии установлены положительные практики и возможные перспективы развития и модернизации системы государственного регулирования этого сектора через призму организационно-правового обеспечения.

Ключевые слова: государственное регулирование; субъекты; методы; электроэнергетический сектор система; принципы.

V. Evdokimov,

National University of Civil Protection of Ukraine, Kharkov, Ukraine

SYSTEM OF STATE REGULATION OF THE OF ELECTRICAL ENERGY SECTOR IN UKRAINE: FEATURES OF THE FORMING AND IMPLEMENTING

In the article the principles of formation and functioning of the system of state regulation of the electricity sector in Ukraine. This system is characterized by the subject-object structure that operates on several levels. In the formation of thermal power generating companies to consider their technical state, territorial presence, it is theoretically possible to create equal competitive conditions for their work. However, experience has shown that the combination of large thermal power plants in the company (on the basis of four power plants in each company) created the conditions as to the dubious privatization of certain thermal power plants and isolating them in a separate company and to create conditions for monopolization of the production of electricity at thermal power companies through the privatization of one subject. Methods of public administration which carries out these changes were purely administrative-command, because all the power companies were state-owned. However, it is possible to carry out shareholding reorganized enterprises and create conditions for their privatization. The article stated that, based on the economic conditions for electricity consumers on the basis of low-voltage (local and local networks with voltage of less than 220 kW) have been established state stock power supply companies on a territorial basis. It is noted that the distribution of electrical energy was not separated from the supply of electric energy in the future led to the emergence in the same area several

utility companies through privatization beyond the control of local networks, is on the balance of enterprises in other industries (eg coal and steel), or through the alienation of debts networks were part of the regional power supply company. In addition, the defined methodological tools, which results in the movement system of state regulation of the electricity sector. It is shown that in a developed market of electric power on command and control, you can actually apply only to public companies, in particular «Ukrenergo» for the allocation of the system operator and the corporatization of the enterprise, will transmit electricity through main and interstate networks. For corporatized and privatized companies 'governance' for the transition to the new market model is only possible with the implementation of regulatory management practices in need of updating the legal framework regulating entities will work on a new model of the electricity market established positive practices and possible prospects of development and modernization system of state regulation of the sector in the light of organizational and legal support.

Keywords: government regulation; system; principles; subjects; methods; and electricity sector.